

את כל המוצבים שבקידמת סיני חיו והתיאמו בסמוך. כל תזונה קלה, בגבול היתר משלחת אותם אותומטית לעמדות. הכלל "זאב, זאב" לא תפס.

כך, גם בשטח שתשומתי ידיו של המפקד המצוי אכן הופחה כודה לגבול ירדן, לא שניה הרבר מאום לגבול המפקדים שבמקום. הללו הבחינו במהומה זעירה כלשהי — ומיני לעמדות. כך אמנם השוג צה"ל הפתעה מוחלטת — אבל מיתחמי רפיח ואדיעריש נתפסו כי מלוא עוצמתם יומיים תמימים בי מרב נורתה היריה הראשונה בי מידחמה.

בעיקר בולט ומכאוב כיולונה הטוטאלי, גם כתרגיל הונאה והפתעה, של ההצנחה במיתלה. אכן, יש להניח, כי צדק דיין בהערכתו כי המפקדים המצויים לא יעלו על דעתם אפשרות של פתיחת מערכה לכיבוש סיני שאיננה מתחילה בניסיון ל השתלט על הצירים הצפוניים. אכן, מי היה מעלה כזאת על דעתו? אבל תוך שתמהו מה נשתטה צה"ל להצניח במיתלה, הפעילו מיידי את השלב השני של תוכנית ההגנה — לאחר שיתחמי קידמת סיני כבר אוישו — והגיעו אותומטית את עתודותיהם, המוכנות והמתורגלות, מן התעלה אל סיני: הטיבת חי"ר 1 לתגבור מרחב אל-עריש; הטיבת חי"ר 2 להשתלטות על מעבר המיתלה וחסימתו; וצוות הקרב המשוריין 1 על ציר המרכז, שם יוכל לו התחבר עם ג'בל-ליבני או אבו-עגיליה. לא לרדת על הצנחנים החשופים בנועו מבייר גסגפה ודרומה.

באחר מה — תוכנית היא תוכנית — המריאו מטוסיים, ובבוקר הראשון של ה מילחמה תקפו את הטיבת הצנחנים, אשר נדחקה בכוח לתוך טוחם היעיל, ואל גבול הטוחם של הסילוונים הישראליים. גם מפציץ איל-28 בודד נשלח להצפיץ שדה העופה בישראל (פצצותיו נפלו על הר שמם בפרודור ירושלים).

אין דיין מזכיר ביומו את התוכנית ה מבצעת של ההגנה המצרית, אם כי יש להניח — או לקוות — שבפועל אכן התי יחס אליה. אולם נראה שלא ידע את פרי טיה, או שידע ולא הבין, או ששעה בי הערכותיו.

מכל מקום, כל הצערים אשר עשה ותיכנן, כולל כל מהלכי ה הפעיה וההפתעה, נפלו כודם, כדא יוצא אחד מן הכלל, בתוך תחומי תשובתם המוכנה מראש של ה מהלכים המצריים המתוכננים.

השגיאה הועילה

ה הצלחה במיבצע קדש הושגה למרות התוכנית ועל אף ה ניהול האופרטיבי הכולל. המצרים, כמאר מרו של דיין, אינם הגרמנים ובשמיים היה חילהאוויר, אין כמובן לבטל מערכן של פריצות השריון והסתערויותיו. להיפך.

אך כמערכת סיני, עוצמת האוויר היא שמוטטה את האויב באורה כה מוחק ומהיר, עד שאף הכיולונות והשגיאות שעל הקרקע נירמו מהצלחות.

אירוניה היא הגורל היא, שבחשבון סופי הועילה תוכנית קדש מאד דווקא מפני שהיתה משונה וכושלת. הנסיבות האופרטיביות של סף ששת הימים היו זהות בעיקרן לאלה של קדש, ובהן היתה סבירה תוכנית מיבצעת אחת — זו שהתוותה בקדש 1 המבוטל. כהרגלם התכוננו ה מצריים, ביוני 1967, למילחמה הקודמת, ומישו שנון בצה"ל דאג לחזק את ה אררייטטייה שלהם על קדש באמצעות ביום חדירות מכוון כונתילה ואליקטימה.

כך, רק מפני שלא נתבצעה בי 1956, יכול היה צה"ל להפעיל בי ששת הימים את "קדש 1" וכל פרייה, כולל פתיחה באמצעות מכתאוויר משמירה והצנחה והני חתה באדיעריש (עדידי הטיבת הצנחנים של מוטת גור, הפעולה לא יצאה לפועל מפני מהירות התי קרמותה של אגדת טל).

מובן שאין להמליץ שנושב בודיעין על תרגיל זה, כי לא לעולם חוסן.

(בשבע הבא :
הקרב על המיתלה)

ל פני כשדושה שבועות, ב' ספטמבר, התכנסו במיגדל-שלום בתל-אביב, במשרדי החברה לישראל, כל בעלי-המניות שלה, לאסיפה הכללית ה- שנתית הרגילה. הם שמעו את דיברי הפתיחה של יושבראש האסיפה, יעקב ברין, נשיא שופרסל בישראל, ואחר-כך הקשיבו לדיבורהשונן של המנהלה-כללית מיכאל צור, על מצב החברה. אחרי שצור הציג את המאזן לאישור, הסתיימה האסיפה ללא כל ויכוח — כימעט.

כימעט, שכן אחד מבעלי המניות בחברה — ולפי התקנות כל בעלי-מניות חייב ל השקיע לפחות מיליון דולר — אילהבנייה אהרון רובינשטיין, שאל את צור אם אינו חושש מהמצב הכלכלי בעולם בכלל, להשפ

U. Steinberg & Co.
Certified Public Accountants (Isr.)

Regulations (Presentation of Financial Statements)-1969.

Tel-Aviv, June 30, 1974

August 7, 1974, in respect of other auditors' report and "Incentive Shares for Key Employees"

את ההשקעות ממדינות אלו. אם להוסיף לכך כי גם הבנק של ידיו ההרפתקן של צור, טיבור רונבאום, עלול ליסול תוך שבוע, הרי התמונה המצטיירת לעיני יהדות העולם וישראל, היא עגומה ביותר.

בניגוד למתפרסם בעיתונות, הבנק ה- מחווי של מדינת הסן בגרמניה, המחזיק בשליש המניות בבנק הבינלאומי של טיבור רונבאום, טרם החליט אם יכניס עוד 70 מיליון דולר כדי להציל את הבנק. הבנק שרוי עתה בבדיקה של העסקים, ורק אם ישתכנע כי בהקשעה של 30 עד 70 מיליון דולר בלבד ניתן להציל את הבנק בזונוה, הוא ישקיע. אם יראה כי העסקים אינם מנוהלים בצורה סולידית — יעדיף

הערך בישראל וארה"ב, מחייבים לציין, בהערות למאזן, כל אירוע שקרה אחרי תאריך המאזן, ויש בו השלכות לגבי החברות. הפקודות של עשרות מיליוני דולרים ודאי שיש בהם חשיבות הראויה לציין במאזן. בכל זאת, אין על כך מאום במאזן.

למשוך את ידיו מן העסק. טיבור רונבאום ומיכאל צור צמחו, שניהם, על ברכיו של שר-המיסטר-יהתע-שייה-האוצר פנחס ספיר, אולם בעוד רח-זנבאום ערק מצה"ל לשווייץ לפני מיל-המתה-שחרור, שימש נציג משרד-העלייה של יצחק רפאל בשווייץ, הקים בנק בכספי הברחות ועולם-הפשע האמריקני. העדיף מיכאל צור להישאר בישראל ולגדול בצילו של פינחס ספיר, תוך 16 שנה בשירות המדינה, הוא הפך לאישיות המרכזית וה-קובעת בכל, המעורבת כמעט בכל שחיתות והרפתקה כלכלית, כאשר מכישולן לכישולן כחה עולה.

מיכאל צור (52), נולד למשפחת ליברמן בגליציה, עלה ארצה בחדו ילד ולמד בבתי-ספר דתיים. הוא היה פעיל באיגוד הנוער המזרחי, הפך אחד מראשי תודת לכישרון הדיבור ויכולת-הניתוח השכי-לית שלו. בן 25 שנה בלבד, כבר היה סוחר צעיר ומצליח השותף בחברת נעלי מגן, חברת פלד למקררים השמליים, חברת ידאמן לעבודות בצלאל, ועוד.

כאשר התמנה הרמן הולנדר, סוחר פרטי עשיר ומראשי המזרחי, כמנכ"ל משרד-המיסטר-יהתעשייה עם קום המדינה, הוא הביא עימו את מיכאל צור ומינהו לעוזרו.

מונופול

בדרך העדפה

כ בר בתפקידו הממלכתי הראשון גילה צור את יכולתו לדאוג לעצמו ולמשפחתו. היה לו חבר במזרחי, בשם פינחס רונברג. כאשר היה צור סגן גיזבר-המיפלגה, היה רונברג מזכיר קרן ארץ-ישראל. לצור היה אח בשם יוסף צור, וחשיקל חיבר מיכאל צור את אחיו עם רונברג, והוקמה חברה בשם זורו (צור-רונברג). מנהלה הכללית של זורו היה מרכזי אורבוב, בן-דודו של צור ושותפו של רונברג לעסקים קודם-לכן. הגנה למרות שזורו רק גולדה, תן לה צור מונופול על עיסקות-יבוא שונות. התעוררה שערורייה כללית, והדבר הובא להכרעת מנכ"ל משרד-האוצר דאן, פינחס ספיר. זה הורה להפסיק את המונופול, לתת רישיונות-יבוא לכולם. צור שמע, והמ-שיך להעדיף את זורו. לאחר זמן-מה תן לזורו רישיונות-יבוא למלט לבן, שעליה היה מכס גבוה. כאשר האנייה הגיעה עם ה מלט, ביטל צור לפתע את המכסים על המלט הלבן.

אחיו של צור, יוסף צור, הקים חברת סרטים בשם סקופוס פילם. באורה מזור קיבלה חברה זו חוזה לייצור-סרטים עבור משרד-המיסחר והתעשייה.

אחרי פרישתו של הולנדר עבר צור למשרד-האוצר, אל פינחס ספיר, ומאז

יזחק רבין קארטר
עזב במחאה

ארנסט יפת
לא עזב

לישראל אבל נראה כי ראשי חברה זו הגיעו למסקנה, כי אם לא יפסידו את צור, הם עלולים להפסיד את החברה כולה... וכך, אחרי 20 שנות קאריירה מוהירה, פוטר מיכאל צור על-ידי חברי מועצת-מנהלים זוועפת, הראוה עצמה מרומה על-ידי הרפת-קן חסר-מעצורים.

אגב, להתמוטטות זו של כספי החברה לישראל תהיה השפעה הרסנית על כונותה של יהדות העולם להשקיע בישראל.

היהדות

לא תתרום

ל יר גייס בשנה האחרונה 20 מיליון דולר מדרום-אפריקה ואיראן, שני ה מרכזים היחידים בעולם (פרט לונצואלה ומכסיקו), מהם ניתן לגייס כספים להשקעה בישראל. הפסדיו של צור עלולים לחסל

איפה הנסך?

זהו האישור שנתן רואה החשבון בן עוזי שטיינברג ב' באר-גוסט למאזן החברה לישראל, המאזן אינו כולל אפילו רמז להפ-קדות בבנק של טיבור רונבאום. פקודת החברות, חוק ניירות

בבנקאות בפרט והפיחות הצטוי בישראל, רובינשטיין התעניין לדעת כיצד ישיפע הדבר על ריווחיות החברה. צור הקשיב לו בחיוך של עליונות, כדרכו, והתחמק מכל תשובה עניינית, בטענה כי קשה לדעת מה יהיה המצב בעולם.

כל בעלי-המניות של החברה, שקיבלו את המאזן שאושר על-ידי רואה-החשבון עוזי שטיינברג — לשעבר נציב מטה-הכנסה — לא יכלו לקבל אף ממנו שמץ של מושג על מה שעושה צור בכספי החברה. לכן, כאשר הופיע בשבוע שעבר גיליון העולם הזה עם הסיפור המדהים על טיבור רונברג באום שהסתבר בבנק שלו, הבנק הבינ-לאומי לאשרא, קיבלו בעלי-המניות הלם. העולם הזה גילה לבעלי-המניות לרא-שונה, כי צור הפקיד כ-40 מיליון דולר מכספי החברה לישראל וחברות-בת שלה בחברות ואדוויזות של טיבור רונבאום, וכי הכספים, כניראה, אבדו. (גררוזלם פוסט פירסם את הסיפור כעבור יומיים, ואילו הארץ העתיק את הסיפור מן הפוסט, וללא כל בושעה הגישו כ"סופ" שלו).

מישחק

בכספי-האומה

ב עדייה-המניות נדהמו, כיוון שכאשר הביטו במאזן שקיבלו, גילו כי הסעיף ששמו "הפקדות במסדות פיננסיים", אומר כי ההפקדות הן רק בסך 13.7 מיליון לירות ישראליות.

לפי המאזן (סוף דצמבר 1973), כל האמצעים הנזילים של החברה מגיעים ל- 40.8 מיליון לירות. והנה, התברר כי צור לקח מכספי החברה לישראל בלבד, תישעה מיליון דולר, היינו 37.8 מיליון לירות יש-ראליות, והפקידו במוסד כספי אחד מוסק-פק של רונבאום בלוסאנוס!

הפקדה זו היתה בטכום גדול יותר ממה שמראה המאזן כספים בידי החברה, ומי-שלושה מן הסכום שמראה המאזן כהפק-דות במסדות כספיים. משהו כאן לא התאים.

או שהמאזן אינו נכון, ואז יש להעמיד לדין את מגישי המאזן ורואיה-חשבון ש-חתמו עליו, אם ידעו כי אינו נכון, או שמישהו משחק בכספי החברות שצור אחראי עליהן, בצורה פלילית. מי שמכיר את מיכאל צור, ידע כי מישחקים במיליונים של האומה אוהבים עליו. ראש-המשלה המנוח לוי אשכול אמר פעם לצור, באחת הישיבות, לאחר שצור הסביר תכנית מוסכמת ביותר ל-יעדוד היצוא: "צור, אל תטוס אף פעם במטוס אלקטרה. אני חושש שאם נפסיד אותך, תתמוטט כל המדינה..." מדינת ישראל לא התמוטטה כאשר צור פרש מניהולה ועבר לנהל את החברה